

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ.
Ἐσωτερικῶν φρ. 7.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Δι' ἄλλοις ἐρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἐν Ἀθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1904 Ἔτος 26^ο — Ἀριθ. 9

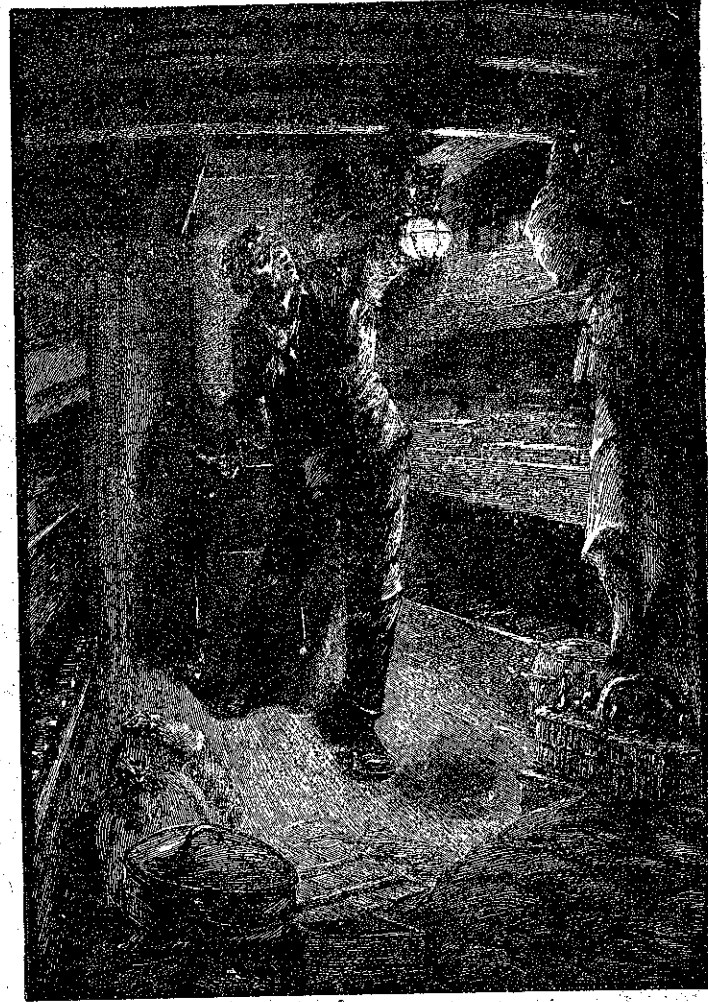
ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΕ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5.
ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ ΑΛΛΑΖΕΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

Ἀπὸ ἐκεῖ ἦτο εὐκόλος ἡ ἀνάβασις. Ἄλλως τε ὁ «Γοργός» δὲν ὑψύτο παρὰ μόνον ἕξ πόδας ὑπὲρ τὴν ἰσλαον γρῆμην του, καὶ εὐκόλον ἦτο νὰ σκαλώσουν καὶ ν' ἀνεβούν ἐπάνω ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ εἰ συντροφοὶ του. Ἀμα ἐδέθη ἡ λέμβος εἰς τὰ ἐξάρτια,

ὅπου ὁ Κόρτης εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν: — Τὸν κηπετιάνο τώρα! Ὁ θλαμισκός τοῦ πλοῦρχου Πάξτων κατεῖχεν, ὑπὸ τὸ κάσαρο, τὴν ἀριστερὰν γωνίαν. Ἐίχε θύραν πρὸς τὴν ἀθουσαν, ἐφώτιζετο δὲ ἀπὸ ἓν παραθύρον, τὸ ὅπου ἄνοιγε πρὸς τὸ κατάστρωμα. Ἀπὸ τὸ παράθυρον ἐφαίνετο μὲ τὸ κατεβασμένον κουρτινάκι, ἐφαίνετο τὸ φῶς μίαν ναυτικὴν κρεμαστὴν λάμπαν. Ὁ πλοῦρχος Πάξτων δὲν εἶχε καταλιθῆ ἀκόμη. Ἐβαζε τάξιν εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ πλοίου, διότι ἐσκόπευε νὰ

κάμην πανιὰ μὲ τὴν προῖν ἄμπωτον, ἅμα ἤρχοντο οἱ ἐπιβάται του. Ἐξάφνα, ἡ θύρα τοῦ θλαμισκοῦ ἀνοίξε, καὶ πρὶν προσθάσῃ νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε, ὁ πλοῦρχος, πληγωμένος θανατηφόρως μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ Χάρρη Μάρκελ, ἐφώναξ βρχνῶν: — Βοήθεια! . . . Βοήθεια! . . . Ἦκουσαν τὰς φωνὰς του οἱ ναῦται ἀπὸ τὸ ὑπόφραγμα τῆς πύρας, καὶ πέντε ἢ ἕξ ἐβήθησαν τρέχοντες ἀπὸ τὸ κουβούσι. Ὁ Κόρτης καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἐπερίμεναν εἰς τὴν ἐξοδον, καὶ ἐναν-ἐναν τοῦ ἐβγαίνε, τὸν ἐκτυποῦσαν πρὶν προσθίῃ νὰ προφυλαχθῇ. Ἐντὸς ὀλίγων στίγμων, ἕξ ναῦται ἐξήπλωθησαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ, πρὶν ἐκπνεύσουν, ἐβγαλαν ἄγρια ξιφωνητὰ, ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν τρομάραν. Ἀλλὰ ποῖος νὰ τοὺς ἀκούσῃ, καὶ ποῖος νὰ τοὺς βοηθήσῃ εἰς τὸν ἐρημικὸν ἐκεῖνον ὀρμισκόν, ὅπου ἦτο ἀρχόμενος ἐλομώναχος ὁ «Γοργός», μέσα εἰς τὸ βαθὺ σκότος; . . . Ἐξ ναῦται καὶ ὁ πλοῦρχος βεβαίως δὲν ἀπεπέλουν ὅλον τὸ πλήρωμα. Θὰ ἦσαν καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ὑπόφραγμα, καὶ δὲν εἶχαν τὴν τόλμην νὰ ἐβγουν ἐπάνω. Τοῦς ἐτράβηξαν ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ ὄλην τὴν ἀντίστασιν των, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμῶν, τὸ κατάστρωμα ἐγίνε κατακόκκινον ἀπὸ τὸ αἷμα ἐνδεκα πτωμάτων. — Στὴ θάλασσαν τὰ κορμιά τους! ἐφώναξ ὁ Κόρτης. Καὶ ἐσκόψε νὰ σηκώσῃ ἐν πτώμα καὶ νὰ τὸ πετάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπαστὴν. — Στάσου. . . . διέτα-

Ὁ Ρανυῆς Κὼρ ἤναψεν ἓνα φανὸν . . . (Σελ. 66, στήλ. γ')

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 49

622. Παλαιὸς (πᾶ, λᾶ μῦς.) — 623. Ῥωμος-ἄμος. — 624. Ὀδοῦς-οὐδός. — 625. Σύν. 626. Α Δ Α Η 627. Ἄρπα. — 628. (Α Δ Α Δ Α Μ κυροῦται.) 629. Μένω-ω Δ Α Μ Α = μὲν + (ἔριον) — Ρίον = Η Μ Α Ρ ε + (Λάτιος — Ἴος =) Ἰά + (Ὅσσα — σά =) ος = ΜΕΝΕΛΑΟΣ. — 630. Ὅτι ὁ μὲν ἀγράμματος εἶνε ζύλον ἀπελέκτων, τὸ δὲ ζόανον ζύλον πελεκημένον. — 631. ΠΡΩΤΟΜΕΔΕΙΑ (ΠΡΩτεύς, ΤΟμυρις, ΜΕνέλαος, ΔΕῖναρχος, Ἄνουβις.) — 63. Τὰ ἀλύκτα παρὰ ἀνθρώπου δύνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ. — 633. Ὑς ὑπὸ ῥόπαλον νδραμεῖται. — 634. Ὁ λύκος σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ, καὶ ἀπὸ μερινοῦς κλάδους τοῦ ἀριστερᾶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας δένδρου, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν πρέπει νὰ στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις.

622. Παλαιὸς (πᾶ, λᾶ μῦς.) — 623. Ῥωμος-ἄμος. — 624. Ὀδοῦς-οὐδός. — 625. Σύν. 626. Α Δ Α Η 627. Ἄρπα. — 628. (Α Δ Α Δ Α Μ κυροῦται.) 629. Μένω-ω Δ Α Μ Α = μὲν + (ἔριον) — Ρίον = Η Μ Α Ρ ε + (Λάτιος — Ἴος =) Ἰά + (Ὅσσα — σά =) ος = ΜΕΝΕΛΑΟΣ. — 630. Ὅτι ὁ μὲν ἀγράμματος εἶνε ζύλον ἀπελέκτων, τὸ δὲ ζόανον ζύλον πελεκημένον. — 631. ΠΡΩΤΟΜΕΔΕΙΑ (ΠΡΩτεύς, ΤΟμυρις, ΜΕνέλαος, ΔΕῖναρχος, Ἄνουβις.) — 63. Τὰ ἀλύκτα παρὰ ἀνθρώπου δύνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ. — 633. Ὑς ὑπὸ ῥόπαλον νδραμεῖται. — 634. Ὁ λύκος σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ, καὶ ἀπὸ μερινοῦς κλάδους τοῦ ἀριστερᾶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας δένδρου, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν πρέπει νὰ στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις.

φαίνεται καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν πρέπει νὰ στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μᾶς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐνάγκητος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διαγινώσκαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Γεώργιος Ι. Κουτσογεώργος, Poste-restante, Βῶλος (Grèce). (Δ, 21)

Ε νεκα ἀσχολιῶν, πᾶν τὴν ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Ἀδύτης Στοιχειογράφου μου Σ. Σουβαλιτῆς. — Φώτιος Ἐμ. Παιπουλιδῆ. (Δ, 22)

Ε ὑχαριστῶ τὸν Σ. Ι Πανουσίου διὰ τὰ πατριωτικώτατα καὶ τὰ ὑποσχθέντα μοι ποιήματα. — Γάτος τῆς Ανατολῆς. Φ. Α. Ζησιάδης. (Δ, 23)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρυθῆ τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Δι' ἄλλοις ἐρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0.15 καὶ φρ. 0.30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνονται νὰ ποικιλήσων διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος φρ. 1.20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1.20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνονται νὰγοράζων τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινα τῶν ἐν τῇ πόλει των Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῖς τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

Ἀθηνᾶς ([ΕΕΕ] διὰ τὰς δύο ὥραϊκας ἐπιστολάς σου) Νοητὴν Ρομφαίαν ([ΕΕΕ] καὶ τὰς ἰδικίας σου) ἐδιδάσσα μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαριστήσιν) Βάσκιον δὲ Γάμιλ κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τῆς 14 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀεὶ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, καὶ τοῦ ὅπουλον δὲν νὰ γράψωσιν εἰς τὰς λύσεις τὸν οὐ διαγνωσόμενον, παύεται ἐν τῷ Ἰαννουαρίῳ μὲν οἱ φανίλλοι, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

83. Ἀεζιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερον μου μέλος τὸ ἔσχατόν μου ἴδιον. Καὶ τόνουα τὸ ἴδιον. Ὅτι εὐρῆς ὅτι ἔχουσι Συναπτικὸν βιβλίον. Καὶ φόνου ἐργαλείον. Ὡς λυτά μου, σὸ τέλος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρου

84. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε ΜΓ καὶ βάλε ΧΓ, Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτὸ Ἄπ' ἀρχαῖον ἄθλητή, Κάποιον Ἑλληνα σοφῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρηπίτου Ἀσιτοῦ

85. Ἀναγραμματισμός.
Μόνου μία χρίσ σου ζητῶ, ὡς εἶμαι ἐν μάρισξ. Κ' εὐρύς σὸ σῶλά σου πηδῶ, ἂν μάναγραμματισξ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

86. Ἀστῆρ.
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμματικῶν οὕτως, ὥστε νάναγινώσκουται: καθίτως ἀρχαῖα Βασιλόπαις ὀριζόντως ὀνομα πλοίου, διαγωνίως δὲ νῆσος τῆς Ἑλλάδος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ζῶ - Ζῶ.

87-88. Λογοπαίγνια.
1.—Ποῖος ἰχθύς εὐρίσκαται εἰς τὴν Γεωμετρίαν; 2.—Ποῖον ὄρος εὐρίσκαται εἰς τὰ Παντοπωλεῖα; Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Γιωσμί.

89. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας.
Καὶ καλῶν φαγώσιμον, ἔφερον ὁ ποτέμας τοῦ Τάκη καὶ τῆς Ἀνθῆς. Ἄλλ' ἐνῶ ἄνοιγε τὸ χροῖ, ὁ Τάκης ἐβήκεν ἔξω. «Ποῦ πᾶς, Τάκη;» τὸ ἐρωτᾷ ἡ Ἀνθῆ. «Μιὰ σιγμὴ καὶ ἔφθασα! ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Φύλαξέ μου τὸ μισό.» Ἄλλ' ἔως νὰ γυρίσῃ, ἡ Ἀνθῆ τὸ εἶχε φάγῃ ὅλον. Τί ἦτο; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδοχέρου Βιολίτας

90. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις, τῶν ὅπουλον τάρχηκά νάποτελοῦν ἀρχαῖότατον Βασιλέα:
Νομιάς, τάσις, γῆσοᾶ, ἀριώσις, Στυλῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδώςας Καρδίας

91. Φωνηεντόλιπον.
δς - ζμρν - κ - νδρς - σφ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικῆς Ἀνδοκίμου

92. Γρίφος.
Ἐλλάς
Ἄγγλια σίτο
Κίνα ρίτο
Δανία
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπίνου

δύνημον κούτο σὺν ἐνεκρήθῃ εἰς τὸ θον φύλαξίν.) Ἐνδοξόν Μεσολόγγιον (ἡ Συλλογὴ σὺ ἐλίθη πρὸ πολλοῦ) Δωδώνην (πιστεύω ὅτι ἔλαβες τὸ δελτίριον τῷ κ. Π.) Νάραξισσόν (μὴν ἀνησυχῆς, ἡ παράλειψις δὲν ἦτο καὶ τὸσον σπουδαία) Ἡμεροδείκτην (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἔσα γράφεις) Κόμητα Ζιλ δὲ Μιρμῶν (λοπὸν, τί ἀποτελέσματα εἶχεν ἡ μελέτη σου; καμπρὲ δὲ ἀμιθάλλω) Φασουλῆν Φιλόσοφον (τὸ Σῆμα ἐστάλη) Λόφον τοῦ Γάνου (ἔστειλα) Ἄστειον Ὀμμα (τὸ ὅπουλον κατανοουιάσθη δ' αἰ εἶδε τὸ Σῆμα εἰς τὰς χεῖρας εἰς φίλου μου, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θά το ἀποκτήσῃ) Ἐρπυρᾶν Καμῆλιαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάδωμ) Ὀλοὶ σὲ ἀντασπάξουσι Ἰλαρηγορᾶν Ἀγγελοῦν (ἔχει καλῶς) Πανταχοῦ Παρόντα (ναί, ἡμεῖς φέτος δὲν εἶχαμεν ὕψις κομμάτα, οὔτε ἕλιπτε ζεῦρω καὶ ἐγὼ διατί;) Γεώργιον Παπαδημητρίου (σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα τῆς Ἀ' Ἐξαρνήσις εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Ἄφρων τοῦ 1903 δὲν συμπεριλήφθης, διότι ἐνεγράφηξ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔτους) Παπαροῦναν τῶν Ἀγγῶν (ἔστειλα ἐκ νέου) Μιχρόν Βιολίτην (ἔλαβες) Ἰοιπὸν τὸ Σῆμα;) Ἄδοντα τῆς Νεμεᾶς (σιγά, σιγά ἀφοῦ ἔχρη τὸσον διόθεσιν καὶ ἐργάξουσι τὸσον πολὺ, ἀδνετεπεξέλλθηξ νεικρόρος, εἶμα βεβχία) Ροδοδάπυλον Ἡῶ ([Ε] εἰ εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἔσα γράφεις, καὶ διὰ τὸ ποιηματάκι, τὸ ὅπουλον μ' ρυρεῖ τὸσον ἀγίτην) Ἑλληνοπαιδα (ἀπὸ αὐτὰ πού μου γράφεις, θὰ δημοσεῦσω μερικὰ εἰς τὸ προσεχές) Μενεξία, Ἀρακακιάδα Λαρίσσης (ἔστειλα ἐκ νέου) Π. Α. Κουρῆν, Κουκουναροχρημέστον, (μὲ μεγάλην μου εὐχαριστήσιν εἶδα τὴν φωτογραφίαν σου πραγματικῶς, κουκουναροχρημέστον!) Περιοδικὴν Τρελλίαν (ναί, τότε εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ ἄλλας Ἀσκήσεις) Διονυσιάδα Πηγῆν (κατενοουισαμένῃ μὲ τὰ ἐρετεινά διηγήματα, καὶ προπάντων μὲ τὸ Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς, ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷ δὲν εἶνε συνδρομητῆρα) Ἄνθος Ἑλπίδος, Π. Κοκκίτην (ἔστειλα εἰς εὐμορφον δελτίριον!) Ἡῶα Περασία, Ἀγγῆν Φιλίαν (σοῦ ἔγραφα πῶς συνέβη τὸ λάθος, μὲ τὰς ἐπιταγὰς αὐτὸ τὸ παθαίνω κάποτε, ὁσάκις στέλλονται εἶτε ἀπὸ ἄλλην πόλιν εἶτε μὲ ἄλλο ὄνομα, καὶ δὲν εἰςεύρω τίος εἶνε) Ν. Καπηταρίδην, Βροντήν τοῦ Διδε (διὰ τὴν ὅπουλον ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔλαβες τὸ πολυπόθητο Σῆμα, ἦτο ἡμέρα εὐτυχίας, πάντοτε το ἔχει ἐπάνω τῆς καρρῶμένου: ἐάν τύχη δὲ νὰ μὴ τὸ φερῇ — τὸ ὅπουλον συμβαίνει πολὺ σπανίως, — τὸ κλειδοῖνε. . . μὲ δέκα κλειδιὰ!) Δωρίδα Παρθένου (εὐχαριστῶ πολὺ μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σας γνωρίσω καὶ προσωπικῶς, σὲ καθὼς καὶ τὴν Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, πρὸς τὴν ὅπουλον ἔστειλα τὰ ζητηθέντα) Ταπεινὸ Γιωσμί ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν, μὰ δὲν εἶνε μόνον ἡ πόλις σας, καὶ τὰς Ἀθῆνας φέτος ἤμποροῦσε κανεῖς, νὰ τὰς ἀνομάσῃ «Χώραν τῶν ἀγελάστων») Κρόταλον (πραγματικῶς, ἡ εὐθυμία εἶνε πρῆγῶν ὕψις, καὶ ὁ γέλιος μέγας ἰατρός) Χρυσόφορον Φλέβα (φίλησέ μου καὶ τὰ δελτάκια) Ἀγγελιοφόρον Περιστερᾶν (βεβαίως θὰ ῥα ἔλαβες τὸ Σῆμα, καὶ φαντάζουμαι τὴν χαρὰν σου!) Ἄδοντα τῶν Ἰνδιῶν (τόμου ἔστειλα) Φωτογράφον τοῦ Ἐδισσῶν ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν περιγραφὴν) Ν. Π. Παναγόπουλον (ἔστειλα) Φίλημα Σμιᾶς (τὸ Σῆμα δὲν ἐγίνε μεγαλύτερον, ὄχι, διότι θὰ ἦτο ἀκριβώτερον, ἀλλὰ διότι δὲν θὰ ἦτο κομψόν, ἀλήθεια, εἶδες πῶς περνοῦν τὰ χρόνα. . . καὶ αἱ ἡμέραι; καὶ πῶς χάνει κανεῖς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψηφίσῃ χωρὶς νὰ το καταλάβῃ;) Κρυφοδαγκανιάραν (καὶ ἐγὼ ἔμαθα διὰ τὸν χορὸν τοῦ σχολείου αὐτοῦ, ὅτι ἦτο θαυμάσιος: βέβαια ἀφοῦ ἦσαν καὶ Ἐπιτροπὴ!) Γαλήνην (ἔστειλα) Ἄστειον τῆς Ἐσπερας (ἔμαθα τὸ ὄνομα τῆς Κωνῆς Βίβλου) Μελητογενῆ (τῆς Ἀ' Περὶ τὸδου τὰ φυλλάδια τιμᾶται ἕκαστον λεπτὰ 25 φρ. Β' Περιόδου λεπτὰ 15) Ἀσπίδα τῆς

Ξαν ο Χάρρης Μάρκελ. Το ρέμμα θα τους πάγη μέσα στο λιμάνι. "Ας περιμεινώμεν" αλλάζει το ρέμμα, και θα τους τραβήξω ανοικτά κατά το πέλαγος!

Ο Χάρρης Μάρκελ και οι σύντροφοί του ήταν επί τέλους κύριοι του «Γοργού». Η τομή των απόπειρα είχαν επιτύχει. Το πρώτον μέρος του δράματος είχαν εκτελεσθή άριστοτεχνικώς με δην του την φρικαλεότητα.

Δεν είχαν πλέον οι κακούργοι κανένα φόβον από την άγγλική αστυνομίαν. Ποιος ήτο δυνατόν να τους μυριασθή, να τους πάρη κ' άθε μέσα στο κραδί, το ναυλωμένον διά τας Αντίλλας; Είχαν όλην την εύκολίαν να ξαναρχίσουν τας πειρατείας των εις τα μακρυνά πελάγη του Βιρηνικού. Δεν έμνε παρά να σηκώσουν την άγκυραν, ν' ανοίξουν τα πανιά, και εις διάστημα όλίγων ώρων θ' άφιναν όπισω των τον πορθμόν του Αγίου Γεωργίου.

Αλλά, — ύπήρχεν ένα μεγάλο άλλα.

Ο καιρός δεν είχαν αλλάξει, και ούτε έφαινετο κλίων προς την άλλαγήν. Αιώνιως έκείνη ή πυκνή όμίχλη έσκέπαζε τον όρίζοντα, και τα σύννεφα έφαινοντο σαν να κατέβαιναν έως την επιφάνειαν της θαλάσσης. Πολλάκις μάλιστα δεν έφαινοντο ούδ'ε τού φάρου αι άναλαμπαί. Μ' εκείνο το βαθύ σκότος, δεν ήτο εύκολον ούτε να έξέλθουν ούτε να εισέλθουν εις τον λιμένα τα άιμόπλοια. "Αν έρωτάτε δια τα ίστοιόφρα, — αυτα πλέον τα έκρατούσεν ή μπουνατσα άρκετά μιλια εις τ' άνοικτά.

"Αλλως τε ή θάλασσα τίποτε δε ν' έδειχνε. Μόλις και μετά βίας έσάλευαν όλίγον τα νερά από το ρεύμα της πλημμυριδος, και έψιθύριζε κάπως ο φλοισβος εις τα πλευρά του «Γοργού». Η βάρκα έκαυλωντεύετο σχεδόν άναπαισθητως εις την πρόμνην, δεμένη με την μπαρούμα της.

— Δεν έχει άερα ούτε γιχ να γεμίσω το κασκέτο μου! άνέκραξεν ο Τζών Κάρπεντερ, συνοδεύων την παρατήρησιν αυτήν με φρικτάς βλασφημίας.

Κατέβαινε την στιγμήν εκείνην από την κορυφήν του μεγάλου ίστού, όπου είχαν άναρριχηθή δια να ιδή μήπως έφυσούσε, τουλάχιστον εις εκείνο το ύψος, λίγο άεράκι.

Η ώρα ήτο δέκα άκόμη. Και φαντασθήτε, αν αυτός ο καιρός διετηρείτο έως το πρωί, και ήρχοντο μέσα στο πλοϊον οι μανθια της "Αντιλιανής Σχολής! Αλλά και άνεμος αν έσηκωνότο, και αν έφευγε το πλοϊον χωρίς να τους παραλάβη, ή άνεξηγήτος φυγή του δεν θα έδιδεν ύποψίας; Το λιμεναρχείον θα έστελλεν άμέσως τας άτμηκάτους του. Ίσως

μάλιστα να έξέπλεε κανένα μεγάλο πολεμικόν δια να συλλάβη τον «Γοργόν» και να τον φέρη όπισω εις τον λιμένα, και ν' άρχίσουν αι άνακρίσεις.

Αυτα λοιπόν και τα λοιπα σχετικά ζητήματα άπετέλουν το θέμα της συνομιλίας του Χάρρη Μάρκελ, του νυκλήρου και του Κόρτη, ενφ οι σύντροφοί των έμεναν μαζυμένοι εις το καμπουρι.

— "Αχ! σκύλε άερα! έλεγε και επανελόμβηνεν ο Τζών Κάρπεντερ. "Αμα δεν σε θέλη κνείς, έρχεσαι με το τσουβάλι, και άμα σε θέλη, φύλλο δεν φυσά!

— Κι' αν δεν έρθη τώρα από το πέλαγος, φυσικά δεν θα τον φέρη το ρέμμα της στεργιάς, επρόσθεσεν ο Κόρτης.

— Και το πρωί, άμα ξημερώτη, δέξου τους επιβάτες!... άνέκραξεν ο ναύκληρος. Θα καθήσουμε λοιπόν να τους περιμεινώμεν;

— Ποιός ξέρει, Τζών...

— Το κάτω-κάτω της γραφής, εξηκολούθησεν ο Τζών Κάρπεντερ, δεν εινε παρ' καμμία δεκαριά... έπως έγραφε ή έφημερίδα, μαθητούδια όλα με τον καθηγητή τους. "Εμεις τα καταφέραμε κ' έξεφορτωθήκαμε όλο το πλήρωμα του «Γοργού», και τα παληόπαιδα τώρα θα φορηθούμε;...

Ο Κόρτης εκουνούσε το κεφάλι. "Οχι διότι είχαν αντίθετον γνώμην, αλλά διότι ένόμισε πρέπον να κάμη την εξής παρατήρησιν:

— "Οτι ήτον εύκολον την νύκτα, δεν θα εινε τόνον εύκολον την ήμέραν... "Εκτός τούτου οι επιβάται θάρουν χωρίς άλλο με βάρκα από το μέσα λιμάνι, και οι βαρκάρηδες θα γνωρίζουν ίσως τον πλοίαρχον Πάξτων... Τι θα πούμε άμα έρωτήσουν πού εινε και γιατί δεν εινε μέσα στο καράδι;

— Θα τους πητε, πώς βγήκε έξω στην ξηρά, απήντησεν ο ναύκληρος. Αυτοί θα μπαρκάρουν... ή βάρκα των θα γυρίση στην Κουίνσταουν... και τότε... Αυτό το «τότε» εσήμαιεν ότι ο κ. Πάττερσων και οι νεαροί του σύντροφοι θα έσφάζοντο, χωρίς καν να προρθάσουν να υπερασπισθούν, όπως είχαν σφαγή οι ναυται του «Γοργού».

Κατά την συνήθειάν του, ο Χάρρης Μάρκελ άφινε τους άλλους να όμιλούν. "Εσυλλογίζετο, έσυλλογίζετο προσπαθών να εύρη διέξοδον. Αλλά, με όλον το πολυμήχανον πνεύμα του, παντού τοίχους εύρισκεν εμπρός του. Τι άλλο είχε προς το παρ'ον να κάμη, — παρ'α να περιμένη να εξημερώση; Αυτό λοιπόν άπεφάσισεν ο άρχιπερατής, και αυτό άνεκοίνωσεν εις τους συνενόχους του.

"Εως το πρωί, είχαν άκόμη πέντε έως έξ ώρες εμπρός των. Ο Χάρρης Μάρκελ και ή συμμορία του, έπειτα από το κυνήγι πού τους έκαμν οι άστρυφ-

λακες, ήσαν πεθαμένοι της πείνης και κουρασμένοι φοβερά. Μόλις λοιπόν εκουρίευσαν το πλοϊον, ή πρώτη φροντίς των ήτο να εύρουν τίποτε να φάγουν.

Ο ένδεξιγμένος δια τα καθήκοντα του τροφοδότου ήτο φυσικά ο Ρανυάς Κώρ. "Ηναψεν ένα φανόν, και έπεσκέρθη την κουζίναν κειμένην προς πύραν του άκαίτου ίστού, και την τροφαποθήκην (δισπέντασιν) του πληρώματος, κειμένην υπό το καρρέ. "Εκτός τούτου, εις το άμπάρ, ύπήρχε πλουσιωτάτη κουμπάνα τροφίμων δι' όλον το ταξείδι, του πηγαίμου και της επιστροφής, ανά τον Ατλαντιόν.

Ο Ρανυάς Κώρ εύρηκεν ότι έχρειάζετο διχ να κατευάση την πείναν και την δίψαν άκόμη των συντρόφων του: το μπράνταν, το ούισλυ και το τζιν δεν έλειπαν.

"Αφού έφαγαν καλά και ήπιζν, ο Χάρρης Μάρκελ διέταξε τον Τζών Κάρπεντερ και τους άλλους να βγάλουν τα ρούχά των και να φορέσουν τα ρούχα των ναυτών, των όποιων τα σώματα εκειντο επάνω στο καστρωμα, και κατόπιν να υπάγουν και να κοιμηθούν εις το ύπώραγμα. Αυτός ανέλαμβανε να τους έξυπνήση, αν ο καιρός έγίνετο ευνοϊκός δια να σαλπάρουν.

Ο ίδιος όμως ο Χάρρης Μάρκελ ούτε καν έσυλλογίσθη ν' αναπαυθή. "Ητο άπαράιτητον να εξετάση τα έγγραφα του πλοίου, από τα όποια ήμπορούσε να πορισθή μερικώς χρησίμους πληροφορίας. Εισήλθεν εις τον θαλαμίσκον του κυβερνήτου, ήναψε την λάμπαν, ήνοιξε τα συρτάρια με τα κλειδιά που ήδρεν εις την τσέπην του δυστυχούς Πάξτων, και κατόπιν, αφού έβγαλεν από τα συρτάρια διάφορα βιβλία, εκάθησεν άπαθέστατα εμπρός στο τραπέζι να τα εξετάση.

Το πλοϊον επρόκειτο ν' αναχωρήση την επούσιν, επομένως τα έγγραφα του ήσαν όλα εν τάξει. Από το ναυτολόγιον, ο Χάρρης Μάρκελ έβεβαιώθη ότι και οι δώδεκα άνδρες του πληρώματος ήσαν παρόντες, όταν το πλοϊον εκουρίεθη έξ έφόδου. Δεν ύπήρχε λοιπόν φόβος μήπως κανένας νύκτης, άπουσιάζων δι' ύπηρεσίαν ή με άδειαν εις την Κουίνσταουν, ήθελεν επιστρέψη εξαφνα εις το πλοϊον. "Οχι! όλοι άνεξαιρέτως ήσαν σφαγμένοι.

Ο Χάρρης Μάρκελ, έρευνών εις το βιβλιον των φορτώσεων, εξημερίβωσεν επίσης ότι το πλοϊον ήτο έρωδιασμένον με σαλάδα, όσπρια, γαλέτταν, άλευρι και άλλα τρόφιμα δια μίαν τουλάχιστον τριμησίαν, — όσον δηλαδή ήρκει δια να φθάση εις τα μέρη του Βιρηνικού. Το δε χρηματοκιβώτιον του θαλαμίσκου περιείχεν εις μετρητά έξακοσίας λίρας στεργίνας (15,000 φράγκα.)

"Εσκέρθη κατόπιν ο Χάρρης Μάρκελ ότι είχε συμφέρον να μάθ, εις ποια μέρη είχε ταξειδεύση ο πλοίαρχος Πάξτων με τον «Γοργόν», διότι εις τα μέλλοντα ταξείδια του ήτον ανάγκη να μνη επανέλθη το πλοϊον εις τους λιμένας όπου είχαν ήδη προσεγγίση και όπου ήτο ίσως γνωστός ο κυβερνήτης του. Ο Χάρρης Μάρκελ ήτο άνθρωπος προνοητικώτατος, ώς βλέπετε.

Η έξέτασις των βιβλίων τον επληροφόρησεν ως προς το ζήτημα τούτο.

Ο «Γοργός» ήτο πλοϊον τριών ετών, είχε δε ναυπηγηθή εις Μπίρκενχδ. Δεν είχε κάμη έως τότε παρ' δύο μόνον ταξείδια, εις τας Ινδίας, και αφού έξεφορτώσε και έφορτώσεν εις την Βομβάην, την Κεϋλάνην και την Καλκούτταν, είχαν επανέλθη κατ' εύθειαν εις τον λιμένα της Λιβερπουλ, όπου ήτο νηολογημένος. Εις τον Βιρηνικόν δεν είχε μεταβή. Καθησύχασεν επομένως ο Χάρρης Μάρκελ, σκεπτόμενος ότι εν ανάγκη ήμπορούσε να περιγ' εκεί κάτω ως ο πλοίαρχος Πάξτων ο ίδιος.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ»

Αγαπητοί μου,

ΗΝ συμβουλήν αυτήν, την έποίησαν βλέπομεν συχνά εις τας έτικέτας δικόφρον φαρμάκων, ποτών, έδωδιμων, καλλυντικών και λοιπών ειδών βιομηχανίας, νομίζω ότι ήμπορούσεν έξαίρετα ν' αναγράψη εις την προμετωπίδα της και ή καλή μας Διάπλασις: «Αποφεύγετε τας άπομιμήσεις.» Θα ήτο συμβουλή και προειδοποίησις, καθόλου περιττή, αν όχι δια τους συνδρομητάς της, τουλάχιστον δια το κοινόν. Διότι τώρα έχάτως αι άπομιμήσεις εις της επληθύνθησαν. Και έδώ εις τας "Αθήνας, και εις τας "Επαρχίας, και εις το "Εξωτερικόν, εκδιδονται ένα πλήθος περιοδικά, άλλα τάχα δια μικρούς, άλλα δ'ήθεν δια μεγάλους, τα όποια περιοδικά δεν κάμνουν τίποτε άλλο, παρ'α να πιθηκίζουν, να πομιμουονται, να αντιγράφουν απ' αρχής μέχρι τέλους την «Διάπλασιν».

Το αυτό είδος της ύλης, ή αυτή κατ'άταξις, ο ίδιος όργανισμός, τα ίδια συστήματα. Οι εκδόται των, οι όποιοι, φαίνεται, αγαπούν τα έτοιμα, κυττάζουν τι θα κάμη ή Διάπλασις, δια να το κάμουν άμέσως και αυτοί. Ξεσπάθωμα ή Διάπλασις; Ξεσπάθωμα

και αυτοί. Μικρά Μυστικά ή Διάπλασις; Μικρά Μυστικά και αυτοί. Εικόνας βραδευμένων ή Διάπλασις; Εικόνας βραδευμένων και αυτοί. Ούτως ή μιμήσις επεκτείνεται εις όλα τα σημεία, εις όλες τας λεπτομερείας. Και άρκεί μόνον να σας αναφέρω το εξής, δια να έννοήσετε όλα τα άλλα: επειδή ή Διάπλασις έχει ένα Φαίδωνα, ο όποιός γράρει "Αθηναϊκάς "Επιστολάς, κάποιον περιοδικόν έβάπτισεν ένα των συνέργατών του Φαίδρον και τον έχειροτόνησε και αυτόν επιτολογράφον! Μόνον ο "Ανανίας μας έμπορεί να καυχηθή ότι έχει μείνη έως τώρα άμίμητος... Αλλά, ποιός μας έγυξάται, ότι δεν θα ίδωμεν εις το μέλλον και Πέμπτας αντί των Κυριών των της Διαπλάσεως, και κανένα "Εμβλημα αντί του Σήματος, και καμμίαν Μαγδαληνήν αντί της Μάρθας, και κανένα Μισαήλ αντί του "Ανανία, και καμμίαν Χριστόν αντί της Πίσσας;

Η Διάπλασις βέβαια δεν έχει να ζημιωθή τίποτε σπουδαίον από τας άπομιμήσεις. Γελά όταν πίπτουν 'στα χέρια της αυτα τα φύλλα, τα όποια νομίζετε ότι συντάσσουν οι τετράχειροι σύντροφοι του δόκτωρος Γιοχάουζεν. Και γελά, διότι αι άπομιμήσεις αυταί όμοιάζουν μάλλον με παρωδίας, με παιδιάς, χωρίς σοβρότητα και χωρίς σημασίαν, διότι οι μιμηταί, όπως τα μικρά παιδιά, περιόριζονται μόνον εις τας επιφάνεις, χωρίς να εινε εις θέσιν να διατηρήσουν και την ούσίαν. "Ω, έμπορείτε να ειπθε βέβαιον, ότι κανέν από αυτα τα περιόδικά, τα πομιμούμενα εις όλα την Διάπλασιν, κανέν δεν έχει και την χρίν την Διαπλάσεως. Μόνον εις εν πράγμα δεν έμπορούν να μιμηθούν την Διάπλασιν: εις την πρωτοτυπίαν. Και αυτό εινε το κυριώτερον. Τότες λείπει επομένως ή ξεχωριστή, ή ιδική των φυσιογνωμία, όπως την έχει, την έχει και θά την έχη ή Διάπλασις. "Οτι φορούν, ότι δείχνουν, εινε δάνειον και ξένον. Και άρκεί να ειδη κανείς εν μόνον φύλλον της Διαπλάσεως και να μνη εινε ήλιθιος εκ γενετής, δια να έννοήση άμέσως όλην την διαφοράν μεταξύ του ψευδούς και του αληθούς, μεταξύ του γνησίου και του νόθου. Δι' αυτό ή Διάπλασις πρέπει να εινε ήσυχη, και όχι μόνον ήσυχη, αλλά και υπέρφρονη, όταν βλέπη τας άθράς άπομιμήσεις, — το όποιον σημαίνει ότι αι καινοτομίαι της εινε καλαί, αφού εύρισκουν τόσους και τόσους μιμητάς...

Εν τούτοις, πολύ θα ήθελα να πευθών μίαν έρώτησιν προς τους εκδότας των διαπλασιζόντων περιοδικών: Νομίζουν ότι εινε δίκαιον, ότι εινε σωστόν και ήθικόν αυτό που κάμνουν; "Επιτρέπεται ν' αντιγράφη κανείς

την ξένην εργασίαν, να λεηλατή την ξένην πνευματικήν ιδιοκτησίαν, — (ο όργανισμός, το σχέδιον ενός περιοδικού εινε πνευματική ιδιοκτησία.) — και επείδη δεν ύπάρχει ειδικός Νόμος προστατεύων και αυτό το είδος της ιδιοκτησίας, να οικειοποιηται εις μίαν στιγμήν και να εκμεταλλευεται, ότι άλλοι έμόχθησαν, ιδρωταν, έξενούκτισαν, επί είκοσιπέντε χρόνια, δια να έννοήσουν και να συνδυάσουν; Και θα ήσαν έκείνοι εύχαριστημένοι, αν εξαφνα έρωτίζοντο υπό του Θεού να έφεύρουν κάτι καλόν και πρωτότυπον, και αν το άρπαξεν άμέσως να το εκμεταλλευθή ένας άλλος;

Δεν το πιστεύω, όχι, δεν το πιστεύω...

"Αδιάφορον. Οι μιμηταί εινε ελεύθεροι να εξακόλουθησουν το έργον των. Η Διάπλασις έχει εις την δικήσιν των όλην την είκοσιπενταετή εργασίαν της και κανέν άνδικον μέσον» έναντίον των. "Αλλ' αν δεν την υπερασπίξη ο Νόμος, δεν εινε δίκαιον να την υπερασπίξη ή οικογένειά της; Σεις λοιπόν, τα παιδιά της, δεν πρέπει ποτέ, κατ' ούδ'ενα τρόπον και δια κανένα λόγον, να ύποστηρίξετε τους μιμητάς. "Οσάκις τυχόν ανακαλύπτουν τας διευθύνσεις σας και σας στέλλουν τα φύλλα των δια να γίνετε συνδρομηταί, να τα επιστρέψετε με την υπέρφρονον σημείωσιν: «Εβμεθα συνδρομηταί της Διαπλάσεως!» Δεν θα ήτο ή έχάτης άδικία, αν έχανε ποτέ ή Διάπλασις, εξ αιτίας των μιμητών, έσω και ένα μόνον συνδρομητήν;

Λοιπόν... «άποφεύγετε τας άπομιμήσεις!»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΚΥΛΟΙ (Μύθος)

Δύο σκύλοι ήσαν χωρίς κύριον. Τους έφώναξεν λοιπόν και τους είπαν να εκλέξη ο καθένας τον κύριόν του. Ο πρώτος έδιάλεξε ένα βασιλέα και ο δεύτερος ένα ζητιάνον.

— Γιατί έπροτιμήσες τον ζητιάνον, ήρώτησε τότε ο πρώτος, ενφ ήμπορούσες να γίνης ο σκύλος ενός βασιλέως;

— Διότι, απήντησεν ο άλλος, ο βασιλεύς θα φροντίξη πολύ όλιγώτερον δια τον σκύλον του, παρ' όσον θα φροντίξη ο ζητιάνος. Ο σκύλος του ζητιάνου πάντοτε πηγαίνει συντροφιά με τον άφειμικόν του, και όπως περιγ' αυτός έτσι περιγ' και ο σκύλος του ενφ ο βασιλεύς έχει τόσας άσχολίας διαρκώς με τας υποθέσεις του κράτους, ώστε δεν έχει καιρόν ούτε να κυττάξη τον σκύλον του. Δι' αυτό κ' εγώ προτιμώ καλλίτερα να με άγοσ' ένας ζητιάνος, παρ'α να με παρμελή ένας βασιλεύς.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΚΑΛΑ ΕΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΣ

— Ά, τον δυστυχή! πόσο τον λυπούμαι!... Και δεν μπορείς, είπες, ούτε βήμα να κά- νης χωρίς δεκανίκια; — Μά το Θεό, κυρία μου, ούτε βήμα... ούτε...

... ούτε βήμα! ... — ΠΡΡΡΡΡΡ!

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

(Συνέχεια' ίδε σελ. 57)

15 Ιουνίου.

Είμαι τόσο συγχυσμένη μ' αυτό που μου συνέβη, ώστε εκλειδώθηκα μέσα στο δωμάτιόν μου διά να συλλογισθώ μόνη μου. Το καλλίτερό μέσον είναι να καθήσω και να τα διηγηθώ όλα στο ημερολόγιόν μου, όπου πάντοτε έως τώρα έγραφα με ήσυχη καρδιά, αλλά σήμερα το βρέχω με τα δάκρυά μου. Πρέπει όμως να ήσυχάσω, διά να εύρω το νήμα τών ιδεών μου.

Σήμερα το πρωί είχα πάγη στην εκκλησία με την Αννέτα. Καθώς έβγαινα, συνήντησα την δεσποινίδα Έλένην Φιλογιάννην, η οποία επλησίασεν άμέσως.

— Ά! κακό κορίτσι, πού δεν έρχεσαι πια να με δής! είπες. Πάνε δεκα πέντε μέρες πού είσθε εδώ, και δεν ήλθατε παρά μία φορά. Και όμως πηγαίνετε με τον μπαμπά σου κάθε μέρα στις κυριάς Μαντάρη, και στού παπα.

— Έλεγεν όλα αυτά και συγχρόνως με έχαιδεύε στο λαιμό με το γαντωμένο χέρι της και μου έδνε μπατσάνια στο μάγουλο. Έγώ τα έχασα και δεν ήξευρα τί να της απαντήσω' δεν ήμπορούσα να της είπω ότι δεν μου άρσε να πηγαίνω στο σπίτι των.

— Έρχεσαι λοιπόν, μου είπες, να περάσωμε μαζί το απόγευμα; θά κάνωμε κ' ένα περίπατο στο δάσος.

Την ευχαρίστησα και της απεκρίθηχ ότι θά ζητήσω την άδειαν τού μπαμπά.

— Ω! άλλο που δεν θέλει ο μπαμπάς σου! άρκει μόνον να το θέλεις εσύ.

— Μά εγώ δεν έχω καμιά όρεξι να πάγω, είπα της Αννέτας, άμυ εφύγαμεν από εκεί.

— Κάμετε κι' αλλοιώτικα, κυρία Μάρθα! μου απήντησεν η Αννέτα. Ένα απόγευμα είναι κι' αυτό, και γρήγορα θά περάσθ.

Τα ίδια μου είπες κι' ο μπαμπάς, κ' έτσι, κατά τας δύο, εκτόπησα την πόρτα της κυριάς Φιλογιάννη, αφού είπα της νταντάς μου ναρθη και να με πάρη στον τό δυνατόν ενωρίτερα.

Μ' επήγαν στο σαλόνι, όπου ήτον όλη η οικογένεια. Έγώ εις την άρχήν έδειλιασα λιγάκι. Η κυρία Φιλογιάννη μ' έβαλε κ' εκάθησα 'ς ένα φουσκωτό σκαμνί, και όλες εκάθισαν γύρω μου, σαν να παίζαμε τίς κουμπάρες.

— Λοιπόν, μου είπεν η δεσποινίς Έλένη, αφού άφισε το κέντημά της επάνω στο τραπέζι, πώς τα περνάς εδώ! είσαι ευχαριστημένη; τί κάμνεις όλη την ημέρα;

— Μά... το πρωί μελετώ, και τ'

απόγευμα πηγαίνω περίπατο, παίζω...

— Μου είπαν πώς πηγαίνεις συχνά και παίζεις με τον μικρό της κυριάς Μαντάρη.

— Ω! πολύ συχνά, κάθε μέρα μάλιστα' τον αγαπώ πολύ τον Κίμωνα.

— Και ο μπαμπάς σου; έρχεται μαζί σου;...

— Μάλιστα! πάντα μαζί πάμε.

Η δεσποινίς Έλένη εκύτταξε την μητέρα της, και το πρόσωπό της έφανε αλλοιώτικο, σαν πεισιμωμένο.

— Ο μπαμπάς σου, την εγνώριζε την κυρίαν Μαντάρη πριν έλθεις εδώ;

— Ω, βέβαια! την είδε πολλές φορές στις Άθήνας.

— Ά! έτσι! είπες η δεσποινίς Έλένη.

— Αυτό είναι! είπες σιγανά και η κυρία Φιλογιάννη, η οποία ένόμιζε πώς δεν την ήκουα.

Αυτό της τό «αυτό είναι» μου εβάνη πολύ παράξενο. Τί ήτο δηλαδή; Τί έννοούσε; Άργότερα εκατάλαβα τί έτρεχε. Όλες όμως αυτές αι έρωτήσεις μ' έστενοχωρούσαν, και δι' αυτό έσηκώθηκα και είπα της δεσποινίδος Έλένης:

— Δεν θά πάμε λοιπόν περίπατο στο δάσος;

— Μάλιστα, μάλιστα, άμέσως' πάμε να βάλωμε τα καπέλλα μας.

Επήγαν άμέσως και τα εφόρεσαν, και έξεκινήσαμεν διά το δάσος. Η δεσποινίς Έλένη μ' έπιασε μπράτσο' επηγάριναμεν εμπρός αι δύο μας' όταν επροχωρήσαμε λιγάκι, με ήρώτησε:

— Θάρθη ο μπαμπάς σου να σε πάρη;

— Δεν πιστεύω... πρόκειται να πάγη σήμερα στις κυριάς Μαντάρη.

— Μά τόσοην λοιπόν οικειότητα έχεις μ' αυτήν την κυρίαν;

— Μάλιστα, δεσποινίς Έλένη.

— Και ο πατέρας σου;... τού άρέσει να την βλέπη;

— Ω! τού άρέσει παραπολύ, καθώς άρέσει και σε μένα, και εις όλους όσοι την γνωρίζουν.

— Φυσικά, δεν σου είπαν τίποτε διά τα σχέδιά των, αϊ;

— Ποία σχέδια;

— Εβέρω κ' εγώ;... Άκουσα χθές ότι ο πατέρας σου εσκόπευε να ξαναπανδρευθ, και μου εβάνη λογικώτατον. Είνε νεώτατος ακόμη.

— Να ξαναπανδρευθ; ο πατέρας μου, σάς είπαν τέτοιο πράγμα! και... με ποιά;

— Με την κυρίαν Μαντάρη. Τί αγαθό, καλέ, πού είναι αυτό το κορίτσι!

Άφισα το μπράτσο της δεσποινίδος Έλένης και την εκύτταξα στα μάτια. Έκαμα να της μιλήσω, να της πω ότι έλεγε ψέμματα, ότι αυτό δεν ήτον αληθινό, αλλά δεν κατώρθωσα' μ' έπιασαν τα κλάμματα άμέσως. Αυτή επροσπάθησε να με παρηγορήσ; όταν με είδε

ς αυτήν την κατάσταση, και μου είπες ότι το ήκουσεν ως φήμην, ότι δεν ήξευρε τίποτε θετικό.

— Μά τότε, κυρία μου, γιατί μου το είπατε;

— Δεν υπέθετα, καίμένη, Μάρθα, ότι θά το επκιρνες έτσι... Δεν βλέπω τίποτε τό άδύνατον ή τό άπρόοπτον εις τον γάμον τού πατέρα σου. Ήθελα μόνον να σε ειδοποιήσω ότι, επειδή έχει υιδν η κυρία Μαντάρη, φόβος είχε μήπως δεν θά σ' αγαπώ, έσένα, με όλην την φιλοστοργίαν της μητέρας. Έσύ έχεις πολλήν επίρροήν στον πατέρα σου...

— Ω, βέβαια! την είδε πολλές φορές τα καταέρης να τον πείσης να πάρη άλλην.

— Ω! αφήστέ με! μη μου το ξαναπήτε! Ο πατέρας μου δεν θά ξαναπαντρευθ, ούτε με την κυρίαν Μαντάρη, ούτε με άλλην. Άγαπά παραπολύ την μαμμά μου την καίμένη, κ' εγώ θά είμαι πολύ δυστυχής, αν πάρη άλλην γυναίκα.

16 Ιουνίου.

Ενθ' έτελειώνα χθές την σελίδα τού ημερολογίου μου, και ήμουν ακόμη πνιγμένη στα δάκρυα, ήκουσα να κτυπούν την θύραν τού δωματίου μου. Εσφούγγισα γρήγορα τα μάτια μου και έτρεξα να ανοίξω' ήτο ο παπα' Ανθιμος.

— Ναι, εγώ είμαι, είπεν όταν έμβήκα; μου είπαν ότι ήσουν μόνη, και ήλθαν να σε ιδώ, κόρη μου. Ά! λά... γιατί εκλαιγες, Μάρθα μου;

Ήτο τόσο καλωσύνη στο πρόσωπόν του και στη φωνή του, ώστε έπεσα στην άγκαλιά του, και του έφιλησα τό χέρι.

— Άχ! να ξεύρατε! άχ! να ξεύρατε!...

Μου εβάνη ότι θά έφρευε ένα μεγάλο βάρος από το στήθος μου, αν του έλεγα τα αίτια της λύπης μου. Τού εβιστόρησα λοιπόν ότι έμαθα από την δεσποινίδα Φιλογιάννη, και εις τό τέλος εβώναξα:

— Μά... τό εγνωρίζατε λοιπόν κ' έσείς ότι επρόκειτο να ξαναπανδρευθ ο πατέρας μου;

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τό χρήμα και τά λόγια σου Μήν τα σκερπας του κάκου, Κι' όταν μιλούν σοφώτεροι, Σώπαιν' εμπρός των κι' άκου.

Πριν δώσης μίαν υπόσχεσι, Σκέψου καλά και κρίνε Κι' όταν τη δώσης μία φορά, Πιστός γιά πάντα μέινε.

(Από τό «Μαγεμένο Ποιήρι»)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Στα παλαιά χρόνια της παλαιάς Ιαπωνίας έζούσαν εις την επαρχίαν τού Έταίγο, πού είναι, και τώρα ακόμη, πολύ μακρυνό μέρος της Ιαπωνίας, ένας άνδρας κ' η γυναίκα του. Τον καιρό που άρχίζει αυτή η ιστορία, ήσαν κάμποσα χρόνια παντρεμένοι, και είχαν ένα κοριτσάκι. Η κόρη των ήτον η χαρά και τό κομμάρι των, και την είχαν πια πώς θά γίνη η ασταίρευτη πηγή της εύτυχίας δια τα γεράματά των.

Με χρυσά γράμματα ήσαν γραμμένες εις την ένθυμνήσιν των αι ημέρες που έσημείωσαν τό μεγάλωμα της κόρης των' η έπίσκεψις εις τον ναόν, όταν έγινε τριάντα ήμερών, και την επήγην η μητέρα της εκεί, υπερήφανη και καμρωτή, ντυμένη με τά καλά της, δια να πάρη την εύχή τού προστάτου θεού τού σπιτιού της' ύστερα η έορτή της πρώτης κούκλας της, όταν οι γονείς της έφεραν στο σπίτι και της έχαρισαν κούκλας

και κούκλακια και τό κουκλιτικό νοικοκυριό των' και ήσως επσημότερον από όλα, η τρίτη έορτή των γενεθλίων της, όταν τό πρώτον όμπι (πλατύ ζωνάρι από στόρα), άλικο και χρυσό, έτυλίχθη: κε γύρω στη μεσίτσα της, ως σημάδι ότι επάτησε τό κατώφλι της παιδικής ήλικίας και δεν ήτο πια μωρουδάκι.

Τώρα που ήτον επία χρόνων, και είχε μάθη, να όμιλή, και να ύπηρετή τους γονείς της με τους γίλιους εκείνους τρόπους που τόσο αγαπούν οι καρδιές των φιλοστοργων γονέων, τό ποτήρι της εύτυχίας τών έφαινετο γεμάτο. Είς όλο τό Νησιωτικόν Κράτος δεν ήμπορούσε να εύρεθ η σπιτάκι τόσο εύτυχισμένο.

Μία μέρα έγιναν άνω κάτω στο σπίτι, διότι έβραφα έστειλαν από την πρωτεύ-

ουσα κ' έμήνυσαν τού πατέρα για κάποιαν ύπόθεσιν. Στην έποχή μας πού είναι ο σιδηρόδρομος, και η τζιν ρίξα (άμαξάκι πού σέρνον άνθρωποι,) και άλλα γρήγορα μέσα τού ταξειδιού, δύσκολο είναι να καταλάβη κανείς καλά τί ήταν τότε τό ταξειδι από την Ματσουγιάμα έως τό Κιότο. Οι δρόμοι ήσαν κακοφτιασμένοι και έλεεινοί, και οι κοινοί άνθρωποι ήσαν ύποχρεωμένοι να πηγαίνουν όλο τό ταξειδι των πεζοί, είτε εκατό μίλια ήτον η άπόστασις είτε πολλές εκατοντάδες μίλια. Έκείνον τον καιρό, αληθινά, ήτον τόσο μεγάλη ύπόθεσις να πάη ένας Ιαπωνέζος στην πρωτεύουσα, έσον είναι σήμερα να κάμη ταξειδι στην Ευρώπη.

Δι' αυτό η γυναίκα ήτον πολύ στενοχωρημένη, ενθ' έβοηθούσε τον άνδρα της να έτοιμασθ δια την όδοιπορία του' η έξευρε τί δυσκόλιες είχε να απαντήσ εμπρός του. Άδιστα επόθησε να τον συνοδεύσ η άπόστασις ήτο παραπολύ μεγάλη γιά να πάνε μάνα και παιδί μαζί, και εκτός τούτου, καθήκον της γυναίκος ήτο να μείνη και να φροντίζη τό σπίτι.

«Άρκατε το παιδί στην άγκαλιά της.» (Σελ. 70, στ. α')

και κούκλακια και τό κουκλιτικό νοικοκυριό των' και ήσως επσημότερον από όλα, η τρίτη έορτή των γενεθλίων της, όταν τό πρώτον όμπι (πλατύ ζωνάρι από στόρα), άλικο και χρυσό, έτυλίχθη: κε γύρω στη μεσίτσα της, ως σημάδι ότι επάτησε τό κατώφλι της παιδικής ήλικίας και δεν ήτο πια μωρουδάκι.

Τώρα που ήτον επία χρόνων, και είχε μάθη, να όμιλή, και να ύπηρετή τους γονείς της με τους γίλιους εκείνους τρόπους που τόσο αγαπούν οι καρδιές των φιλοστοργων γονέων, τό ποτήρι της εύτυχίας τών έφαινετο γεμάτο. Είς όλο τό Νησιωτικόν Κράτος δεν ήμπορούσε να εύρεθ η σπιτάκι τόσο εύτυχισμένο.

Μία μέρα έγιναν άνω κάτω στο σπίτι, διότι έβραφα έστειλαν από την πρωτεύ-

την οδηγίαν μου· εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ εἶσαι θυμωμένος... παρὰ μόνον εἰς τὸ ψευδώνυμόν σου.) **Ἰσπότην τοῦ Πηλίου** (δὲν ἔχω πλέον λόγους· νὰ σ' εὐχαριστήσω· ἔστειλα τὸ βραβεῖον πρὸς ἀδελφὸν σου· ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμόν τοῦ νέου καὶ φίλου.) **Περὶ δὲ τῆς Καρδίας, Ἐσπερίαν Ἀφῶν** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα τὸ Σῆμα.) **Μπατίνην τοῦ Σαρονικοῦ** (ἔστειλα χάρτην τῶν Ἀύσεων.) **Φαίδιμην** (διατὶ τὸσον λακωνικῆ; ἐβιάζεο νὰ προσβῆς τὸ ταχυδρομείον;) **Μαστίχην τῆς Λίου** (ἔστειλα πρὸς τὴν Δθα Μπ. ἔγραψεν ὁ κ. Π.) **Γάτορ τῆς Ἀνατολῆς** (ἐλλίπω δὲ ἔλαβες τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Π.) **Μαῦρον Ἀετὸν** (ἔχει δὰ! ἡ 29η Φεβρουαρίου δὲν εἶνε ἡ δημοσιεύσιμος ἡμερὴ τοῦ Ἀνανία, ἀλλ' ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τοῦ) **Νυκτοδρακῆ, Ἐυριπίδην Ἀργυροπόλου** (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν.) **Σιδὸν** (ἔστειλα σὲ συμβόλιον νὰ μεταχειρῆσαι καλλίτερα τὴν ἀντωνυμίαν ὁ ὁποῖός, ἡ ὁποία, τὸ ὅποιον, ἀντὶ τοῦ ἔς, ἡ, ὅ, διότι εἶνε εὐχρηστοτέρα καὶ δὲν κάμνει κανεὶς λάθος· χαίρω πού σου ἀρέσουν τὸσον πολὺ τὰ διηγήματά μου.) **Παναγὴν Ἀγνοουστῆτον** (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα.) **Ἀγωνιστῶν Ψυχῆν** ([E] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· πραγματικῶς, ὁ κύκλος μας φέτος ἠδύθη σημαντικῶς, καὶ τοῦτο ὁρῶνται εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ εἰς τὰς συστάσεις τῶν φίλων.) **Μεριστορῆλῆ** καὶ συντροφιαν (ὅς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπάθωμάτ' ὥστε ἄλλοι Πρίκτορες σὰς ἐπύραν μερικὸς ἀγοραστίας σὰς; πόσον ὄμως ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ φράσις σὰς, ἀδὲν πεῖρζει, ἀφοῦ καὶ πάλιν εἶνε ἀγοραστία.) **Διχρωμὸν Φούζιαν** (εὐχαριστῶ καὶ πάλιν.) **Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα.) **Γλωσσολογίαν** (ὥραιον τὸ Παιδ. Πνεῦμα καὶ το δημοσιεύω· εἶδες λοιπὸν μετ' ἐπι καμάρει φορεῖ τὸ Σῆμα, ὁ ἐξάδελφός σου; ἔτσι μετὰυρίον θὰ το φορῆς καὶ σὺ.) **Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης** (ναί, βέβαια· ἀλλὰ ὄχι πολὺ, ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη.) **Ἀπαστραπτόντα Μανδύαν, Ἐλένην Φ. Μεταξῆ** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.) **Ὀνειροπόλου Ψυχῆν** (ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκει λέξεις νὰ περιγράψῃ χριστιανικόν, διαγωνίως βασιλεῦς τῆς Κρήτης, ὀριζοντίως δὲ κατὰ σειρὰν: ἀστερισμός, γεωμετρικὸν σχῆμα καὶ ὄρος νήσου.) **99. Μωσαϊκόν** Εὐβοία, Σύρος, Μῆνος; Πύργος, καὶ τέλος Ἀἴλος, Στοιχειὸν τῶν δανείζων. Καὶ πόλιν σχηματίζου. **100. Ἐπιγραφή** Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης: **Ο ΝΥΤΑ Ε Ο ΝΥΚ Ρ Ε Σ Ι Ι Τ Γ Τ Α Ο Ν** **101. Ἱστορικὴ Ἑρώτησις** Ποῖοι ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπέθανον κατὰ τὸ ἴδιον ἔ. ο., καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἔτος ταῦτο; **102. Ἀκροστιχίς μετὰ φωνηεντολογίου.** Τάχρῃ καὶ γράμματα τῶν ζήτουμένων, λέξων νὰ τεθοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν: * * * * * καὶ θὰ σχηματισθῇ φωνηεντολογικὸν γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις: 1, Θεὸς ἀρχαῖος, 2, Μυθολογικὸν τέρας, 3, Ἥρω, 4, Θεὰ, 5, Φαγητόν, 6, Ἀρχαῖος βασιλεὺς, 7, Πόλις μεγάλωνήσου. **103. Ἑλληνοσύμφωνον** ο - ωαῖσο - ηκ - εἰς - σ' - η - ιαεῖο **104. Γρίφος** **ΚΑΙ ΚΑΙ** **ΚΑΙ ΚΑΙ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἄνοιξις δεκατὰ μέχρι τῆς 7 Ἀπριλίου.
 Ὁ χάριτις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οὐ διαγωνιζομένων, πηλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιδέλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
93. Αεξίγριφος
 Ρῆμα περισπώμενον
 Μεθ' ἠθρίων ἐνόνον·
 Στρατηγὸν Κορίθιον·
 Οὕτω φανερόν.
 Ἐσ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀσῆς τοῦ Κάμπου
94. Στοιχειόγραφος
 Ἐίμαι νήσος τις γνωστῆ,
 Ἄν ὡς ἔχω με ἀφίστη.
 Καὶ ἀντωνυμία κοινῆ
 Ἄν με ἀποκεφαλίστη.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κρήσης Κρησίδος
95. Τονόγραφος
 Ἀκλίτον καὶ τοπικόν,
 Ἄν ἀπειρακὸν μάφιστη·
 Τακτικὸς τις ἀριθμὸς,
 Ἄν με ἀποκεφαλίστη.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου
96. Αἰνίγμα
 Ἀγρίου ζώου ἂν κόψης
 Οὐρὰ καὶ κεραλή,
 Θὰ ἴδῃς αὐτὸ πού μένει,
 Στῆν Ἀριθμητικῆ·
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κερδίου Ἐμοῦ
97. Διπτωτῶν
 1. — Ζῶον φορτηγόν.
 3. — Αὐτοκράτωρ βυζαντινός.
 4. — Καθαρῖτης καὶ υγεία.
 5. — Φυτό, ἐδάδιμον.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τριτολέμου
98. Ζήτη
 + + + + + Νάντικατασταθῶν οἱ σταῦ·
 * * * * * ροὶ καὶ οἱ ἀστερισκοὶ διτ·
 * * + * * γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα·
 * + * * * γινώσκεται: ἄνω, πόλις νή·
 + + + + + σου κάτω, ὄνομα γυναικείου
 χριστιανικόν, διαγωνίως βασιλεῦς τῆς Κρήτης,
 ὀριζοντίως δὲ κατὰ σειρὰν: ἀστερισμός, γεωμετρικὸν σχῆμα καὶ ὄρος νήσου.
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Λύρας
99. Μωσαϊκόν
 Εὐβοία, Σύρος, Μῆνος;
 Πύργος, καὶ τέλος Ἀἴλος,
 Στοιχειὸν τῶν δανείζων.
 Καὶ πόλιν σχηματίζου.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου
100. Ἐπιγραφή
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:
 Ο ΝΥΤΑ
 Ε Ο ΝΥΚ
 Ρ Ε Σ Ι Ι
 Τ Γ Τ Α Ο
 Ν
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου
101. Ἱστορικὴ Ἑρώτησις
 Ποῖοι ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀπέθανον κατὰ τὸ ἴδιον ἔ. ο., καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἔτος ταῦτο;
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου
102. Ἀκροστιχίς μετὰ φωνηεντολογίου.
 Τάχρῃ καὶ γράμματα τῶν ζήτουμένων, λέξων νὰ τεθοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν:
 * * * * * καὶ θὰ σχηματισθῇ φωνηεντολογικὸν γνωμικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις: 1, Θεὸς ἀρχαῖος, 2, Μυθολογικὸν τέρας, 3, Ἥρω, 4, Θεὰ, 5, Φαγητόν, 6, Ἀρχαῖος βασιλεὺς, 7, Πόλις μεγάλωνήσου.
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κροτάλου
103. Ἑλληνοσύμφωνον
 ο - ωαῖσο - ηκ - εἰς - σ' - η - ιαεῖο
 Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Σ. Πολυλά
104. Γρίφος
ΚΑΙ ΚΑΙ **ΚΑΙ ΚΑΙ**
 Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Γλυκίας Μαρίας

ΔΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50
 635. Δελτάριο (δέλτα· ρίον.) — 636. Δάκκος (ἰδ., Κωσ.) — 637. Ὀμιλολογίμω. — 638: **Μ Α Θ Η Τ Η Σ** 639. **Α** (σ'Αυτίν.) **Α Δ Ε Κ Ι Ν Α** (μ'ΑΝΙΑ.) **Θ Α Δ Α Σ Σ Α Κ Ρ Α Μ Α** (τ'Α ΜΑΡκα) **Η Α Σ Π Α Ν Α Ξ Ι Ο Σ** (ο'ΣΟΙΞΑ.) **Τ Ε Σ Σ Α Ρ Α** (Γ'Ακάρου.) **Η Σ Ρ Ν 640.** Ἐπειδὴ εἶνε γαλλῆ. **Σ Κ Α Π Α Ν Η** εἰς γαλλ(λ)ικόν. — 641. Ὅ,τι ἐμαγεύερον ἡ κυρὰ Μάρθα — 642 646. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΦΑ: φακός, φανός, φάρος, φάσις, φακῆ. — 647. ΕΛΒΑ, ΛΕΩΝ ΒΗΜΑ, ΕΛΩΣ (ἘΛΒΕτις, ΛΕΒΛΑτις, ΕΩΜΟ; ἌΝΑΣτάσιος.) — 648. Τέτοιαι ὅρα τέτα α λόγια. — 649. Μὴν εἶσαι υπερέφρονος διόλου.
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ἀεγῶνται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆ. Διευθυνσις: Κωσ. Κουτσουμπόπουλον, φαρμακικὸν Θεμιστ. Κουτσουμπόπουλου, Καλάμκι (Δ, 24)
Α νταλλάσσω γραμματόσημα πάντοτε ἔδουσι. Jean P. Euclides, Kirk - Kilissé (Turquie.) (Δ, 25)
Α νταλλάσσω εἰσιτογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μετὰ τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἐξωτερικόν. — Ἰωάννης Π. Διαβελλόπουλος, Δράμα Τουρκίας. (Δ, 26)
Α νταλλάσσω cartes - postales, fantaisie. — Χριστίνα Μπαλτοπούλου, Λαμία (Δ, 27)
Ο Ἄλλος Τέτιξ πληροῖται τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης διὰ τὸν βλέπει καθ' ἐκάστην, καὶ διὰ τὸν μαντεύει ποῖος εἶνε, θά του χαρίσῃ μιὰ μπομπονιέρα. (Δ, 28)
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 (Ἰδρύθη τῷ 1879)
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην αἰουδήπου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.
ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
 Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
 Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτὰ 30
 [Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ 0,15 καὶ φρ. 0,30]
Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰι δύναται νὰ ποκτῆσουσι διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐπὶ φάπαξ δι' ἕν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.
Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰ γράφουσι τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινὰ ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῖς τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ φρ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαρτίου 1904
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὅδος Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 10

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

"Ἄλλως τε οὐδὲ εἰς τὰς Ἀντίλλας εἶχε μεταβῆ ὁ πλοίαρχος Πάξτων, ὡς ἀπεδεικνύετο ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου. Ἡ κυρία Σέιμς εἶχε ἐκλέξῃ καὶ ναυλώσῃ τὸν «Γοργόν» διὰ τὸ ταξιδεῖν τῶν ἀριστέρων τῆς Ἀντιλιχῆς Σχολῆς, βασιζόμενη εἰς τὴν σύστασιν ἐνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Λίβερπουλ, ὁ ἵποιος ἔδωκε τὰς ἀπαιτούμενας ἐγγυήσεις καὶ διὰ τὸ πλοῖον καὶ διὰ τὸν κυβερνήτην του.

Κατὰ τὴν μίαν περίπτου μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔσβυσε τὴν λάμπαν τοῦ θαλαμίσκου καὶ ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρο, ἔπου συνήντησε τὸν Τζὼν Κάρπεντερ.

— Ἀκόμα μπουνάτσα; ἠρώτησε.

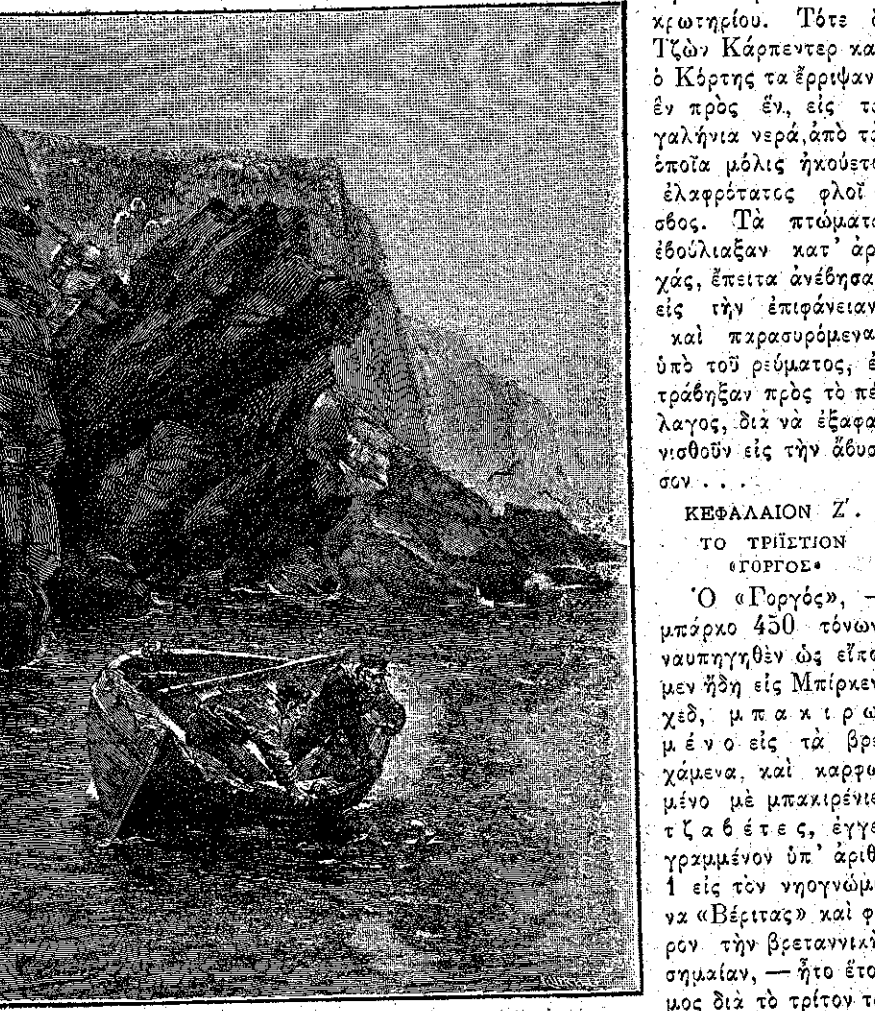
— Ἀκόμα καὶ ἀκόμα! ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος, καὶ οὕτε τὸ ἔχει σκοπὸ ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρὸς!

Ἐμείναν σκεπτικῶς καὶ οἱ δύο. Τὴν σιωπὴν τῶν δέικοπτε μόνον καμμία βλασφημία ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ναυκλήρου ἐναντίον τοῦ καιροῦ πού τοὺς ἐκρατοῦσε φυλακισμένους μέσα εἰς τὸν ὀρμίσκον.

Ἐπέρασαν δύο ὥραι. Οὕτε ὁ Χάρρης Μάρκελ, οὕτε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, οὕτε ὁ Κόρτης δὲν εἶχαν σκεφθῆ νὰ πάρουν λίγον ὕπνον, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ τῶν ἐκοιμῶντο ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν πρῶραν, δίπλα εἰς τὰ αἰωρεθίσια. Ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ δὲν μετεβλάλλετο. Τὰ σύννεφα ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν τῶν. Ἄν ἐνίοτε ἐφουοῦσε λιγάκι ἀεράκι ἀπὸ τὸ πέλαγος, ἔπαυεν ὄμως σχεδὸν ἀμέσως, καὶ τίποτε δὲν ἐφανερόνεν ὅτι θὰ ἐσηκόνετο ἀνεμος τακτικὸς εἴτε ἀπὸ τὴν ἑλλάσαν εἴτε ἀπὸ τὴν ξηρὰν.

Κατὰ τὰς τρεῖς καὶ 27 λεπτά, ἐνῶ αἱ πρῶται λάμψεις τῆς

ἀγῆς ἤρχιζαν νὰ λευκάζουσι εἰς τὸ ὄριζοντα, ἡ βάρκα ἐδιπλάρωσε μετὰ τὸ γύρισμα τοῦ ρεύματος τῆς παλιρροίας καὶ προσέκρουσεν εἰς τὸ σκάφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἤργησε νὰ στραφῇ ἐπ' ἀγκύρας καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὴν πρῶμην του πρὸς τὸ πέλαγος. Ἄλλ' οὕτε τότε δὲν ἐτάραξε τὴν νηεμίαν ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἀπὸ τὴν ξηρὰν. Ἐξήμερον, χωρὶς νὰ κατορθώσων νὰ σαλπάρουν πτώματ' α. Προηγούμενος, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ μήπως

« Τὰ ἔριψαν, ἐν πρὸς ἕν, εἰς τὰ γαλήνια νερά. » (Σελ. 73, στήλ. γ')